

Prædiken til 14. søndag efter Trinitatis

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 737 Jeg vil din pris udsjunge, 320 Midt iblandt os er Guds rige, 508 Bryd frem, mit hjertes trang at lindre

-

G49 Tro hjertet altid har et hjem hos Gud, G 42 nadververs, G 27 vort håb

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Under sin vandring mod Jerusalem fulgte Jesus grænsen mellem Samaria og Galilæa. Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham og råbte: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!« Da han så dem, sagde han: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« Og mens de var på vej derhen, blev de rene. Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner. Jesus spurgte: »Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni? Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?« Og han sagde til ham: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.« Lukasevangeliet 17,11-19

Af de 10 spedalske, var det kun den fremmede, der vendte tilbage og takkede Gud med høj røst.

Den fremmede, ham fra Samaria – han bliver fremhævet som godt eksempel, og det må have lydt provokerende i datidens ører – det ville svare til at fremhæve russere i dag.

Samaritanerne var en befolkningsgruppe, som den jødiske majoritet så ned på. I dag er ordet samaritaner i høj grad synonymt med noget positivt. Det har lagt navn til hospitaler verden over, og mennesker uddannet i førstehjælp kendes nu som samaritter.

Der er ikke mange i dag, der tænker over, hvor stor en provokation det var at bruge en samaritaner som ”et gode eksempel”. Men det siger nok noget om, at lignelsen især om Den Barmhjertige Samaritaner, har fået så stor gennemslagskraft, at fortællingen og vores forståelse af samaritanere har ændret karakter.

Datidens jøder havde i mange år været fjender med samaritanerne. De undgik hinanden, hvis det var muligt.

Samaritanerne praktiserede en afart af jødedommen. Den dominerende jødedom havde templet i Jerusalem, mens samaritanerne havde hjemsted i Samaria. De blev ikke regnet for at være jøder, men derimod frafaldne. Selv havde de dog en anden selvopfattelse – samaritanerne mente, at de var de oprindelige israelitter, og i årene op til Jesu tid var der flere eksempler på voldsomme sammenstød mellem samaritanerne og jøderne. For eksempel siges det, at samaritanere smuglede menneskeknogler ind i templet i Jerusalem for at besudle og vanhellige det. ... Det ved vi jo godt alle er en dårlig ide – man skal ikke besudle noget andre holder helligt.

I og med at samaritaneren er den taknemmelige i fortællingen i evangeliet til i dag, er evangeliet en opfordring til fjendekærlighed. Samaritanerne og jøderne var fjender.... Men Jesus helbreder ham og bagefter fremhæver han samaritaneren. Jesus gør de 10 spedalske rene... Og en vendte tilbage med tak. Vi bliver også gjort rene i dåb og nadver – vi får tilgivet synd.

Synd medfører død... sådan har det været lige siden syndefaldet, hvor Adam og Eva blev smidt ud af Paradis. Sygdom har traditionelt været opfattet som dødens tegn – når sygdom er blevet fjernet, som i en helbredelse, har det været tegn på, at synden blev fjernet – i helbredelsen bliver man gjort ren – nærmest på lige fod med dåben.

Spedalskhed smitter. Det er en forfærdelig sygdom... fingrene brækker af, næsen falder af... den spedalske er i forfald – og for ikke at smitte andre, skulle de holde sig langt væk fra andre... vandre rundt i udkanten af byerne, de var ikke velkomne ... de blev fremmede i egne familier.

Følelsen af ikke at have hjemme, at være fremmed, den kender vi til.

Det er ikke alle steder vi føler os tilpasse – nogle gange synes vi folk ser på os, som på en elefant i en glasbutik... som en der ikke hører til...

Men hos Jesus hører vi alle til.

Om vi er syge

Om vi er ikke-israelere...

Om vi er ikke-danskere....

Om vi er nogens fjender...

Vi har alle brug for at blive gjort rene i dåb og nadver af Jesus.

Vi har alle brug for Jesu hjælp til at blive taget hjem på den yderste dag...

Uanset hvorfra og hvem vi er, så er vi alle pilgrimme på vej hjem til vores himmelske far. ... En far vi kan række en takkebøn til, når det går os godt, en far, vi kan dele sorger med, når det os skidt... En fælles far - der er ingen andre, og han rummer os i et globalt fællesskab.

Gud er ikke en stammegud, der tilhører en lille israelsk stamme – Gud er ikke kun for Jøder eller for samaritanerne... Gud er vores alles Gud...

Så når vi ser en fremmed, - måske ovenikøbet en, vi anser som fjende, så er han kun fremmed eller fjende i vores øjne... Hvis han vil Jesus og vil slutte sig til Jesus, så vil Jesus ikke afvise ham...

Gennem historien har der været mange krige – også mellem broderfolk, der har den samme tro...

Lige nu er Rusland mod Ukraine, - Ukraine, der bakkes op af os og andre...

Men midt i det hele, må vi ikke blive hårdhjertede og kun se på Ruslands indbyggere som fjender, der skal bekæmpes. Vi må finde overskuddet til også at have fjendekærlighed.

Fjendekærlighed er vejen frem til fred.

Og derfor vil jeg ønske Guds fred over alle, som føler sig fremmede, som er nogens fjende. Må vi alle til sidst, efter endt pilgrimsrejse her på jorden finde hjem til Guds fred.

Må vi alle indse, at vi skal vende tilbage til Gud, der tog imod os i dåben og gjorde os rene – må vi vende tilbage med tak.

Vi er i begyndelsen af konfirmandsæsonen. Der er kommet nye konfirmander i Vestervang Kirke – velkommen til jer. I er vendt tilbage – I er her nu og kan sige tak og lære mere om hvad det vil sige at slutte sig til Kristus, som I blev det ved dåben, hvor I blev gjort rene - jeg håber den faste menighed tager godt imod jer, og jeg håber at I får lyst til at blive ved med at komme i kirken også når I engang fyldes med glæde og taknemmelighed når I en gang vil giftes eller vil have jeres små bøn døbt.

Vi har mange ting at være taknemlige over – og vi må gerne huske at rette en tak til Gud, og ikke bare tænke, der var jeg godt nok dygtig eller heldig.

Lad os blive bedre til at sige tak – både til Gud og hinanden. Alt hvad der betyder noget, det er skænket os i kærlighed. – Selv en støttende hånd i en svær tid.... Vi kan være taknemmelige over den støttende hånd og ikke falde ned i forbitrelse over den svære tid.

Vælg et positivt livssyn – vælg at vende dig til Gud.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen